

תת"ע (תל אביב) 2749-09-24 - מדינת ישראל נ' מאג'ד ותד

בית המשפט לתעבורה תל אביב

תת"ע 2749-09-24 מדינת ישראל נ' ותד
תיק חיצוני: 55250075201

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה - המשיבה
נגד מדינת ישראל

נאשם -המבקש
מאג'ד ותד

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 29.9.24 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה- שיפוטית.
פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב.
מדובר בתיק הזמנה לדין. המבקש חתם על ההזמנה לדין.

פסק הדין ניתן בתאריך 29.9.24.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 22.12.24.

טענות הצדדים:

טענת המבקש:

ב"כ המבקש טוען כי המבקש התייצב בפניו, מסר את ההזמנה לדין וחתם על יפוי כוח בהתאם.
כמו כן, מציין ב"כ המבקש כי אי התייצבות המבקש אינה נבעה בשל זלזול בבית המשפט, אלא בשל

שגגה שבתום לב ובהיסח דעת של בא כוחו. לדברי בא כוחו, רשם ביומנו כי הדיון קבוע ליום 29.12.24 ולכן לא התייצב לדיון.

יתרה מכך, ב"כ המבקש מוסר כי לאחרונה בדק את יומנו לקראת הדיונים הקרובים והבחין כי תיקו של המבקש סגור ואף הוא נשפט בהעדרו.

ב"כ המבקש טוען כי הוא יצר קשר עם המבקש והודיע לו אודות הטעות והגשת הבקשה הנ"ל.

ולא די בכך, ב"כ המבקש טוען כי אמנם טענה סתמית של טעות משרדית אינה מהווה עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר אולם לטענתו מדובר במקרה מיוחד שיש לאפשר את פתיחת שערי הצדק בפני המבקש.

זאת ועוד, מצוין ב"כ המבקש, כי המבקש טען כבר במעמד הראשון עם עצירת הרכב, שלא ידע על הפסילה וכי בכוחו להוכיח אי היוודעו דבר שעשוי להשפיע על תוצאת החלטת בית המשפט.

ולא די בכך, טוען ב"כ המבקש כי יש לו סיכויים גבוהים להוכיח חפותו.

כמו כן מוסיף ב"כ המבקש, כי המבקש לא השתתף בהגשת בקשתו ופעל באופן מידי עם היוודע מתן פסק הדין.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה, מדובר בדוח מסוג הזמנה לדין שנמסרה לידי המבקש עם זימון לתאריך 29.9.24 כאשר באותו היום נשפט המבקש בהיעדרו.

כמו כן, מציינת המשיבה פסיקה לעניין שכחת ב"כ המבקש את מועד הדיון ועניין השגגה.

עם זאת מציינת ב"כ המשיבה כי צריכה להנחות את בית המשפט גישת בית המשפט העליון בנושא בזבוז זמן שיפוטי.

לטענת המשיבה, היות והדוח נמסר למבקש כדין, לאור העובדה שאין די בטענות שהועלו בבקשה בכדי לבטל את פסק הדין והיות והמבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת בית המשפט מתבקש לדחות את הבקשה.

בדיון בו הורשע המבקש, מסרה המאשימה כי הנאשם אווז ברישיון נהיגה משנת 2021 לחובתו 3 הרשעות קודמות. עתירת המשיבה להטל את העונשים הבאים: פסילה, פסילה על תנאי וקנס.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.

.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין.

130. (א) נאשם שהוזמן להמשך משפטו ולא התייצב, מותר לדונו שלא בפניו אם ההזמנה למועד ההמשך נמסרה לו בהודעה של בית המשפט בשעת דיון, ובית המשפט הזהירו במהלך המשפט שיהיה רשאי לדונו שלא בפניו אם לא התייצב, או אם הזמנה בכתב הומצאה לו, שלא באמצעות סניגורו, וכן לסניגורו, אם יש לו סניגור, וצויינה בה האזהרה האמורה.

~~~~~

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע."

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שככל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכויי החשש לעיוות דין (שצריכים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בד בבד עם הדיון בסיבה לאי התייצבות), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.

ראו בין היתר דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה."

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקש זומן כדיון לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון.

אישור המסירה הוגש במועד הדיון. האישור הנו אישור מסירה תקין. לכן יש לראות במבקש כמי שזומן לדיון.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

מתוך רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

ניתן אם כן לקבוע, בשינויים המחוייבים, כי גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007):

"המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).

במקרה זה, המבקש טוען כי עוד במעמד הראשון עם עצירת הרכב לא ידע אודות הפסילה.

המבקש טען כי "בכוחו להוכיח כי לא ידע על הפסילה" (סעיף 8 לבקשה), אך לא פרט כיצד. בשלב זה שלאחר הרשעת הנאשם, אין המבקש יכול לשמור על "עמימות". אם לשיטתו היה יכול היה להוכיח כי לא ידע על הפסילה, היה צריך לעשות כן בבקשה הנ"ל.

אציין, כי גזר הדין בו נפסל המבקש הוגש לתיק בית המשפט וסומן כמוצג.

בדיון בו נפסל המבקש הוא היה מיוצג על ידי עוה"ד יואב שפורנג שהופיע בהעברה מאת עוה"ד מורסי אבו מוך. אותו עורך דין שהגיש בקשה זו.

החוק מאפשר הודעה לנאשם על הפסילה באמצעות בא כוחו.

החוק קבע מקרים בהם ניתן להודיע לנאשם ללא נוכחותו באולם הדיונים על הטלת הפסילה באמצעות מסירת דבר הפסילה לעורך דינו.

"סעיף 237 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כך:

237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

.....

(ב) מסירת המסמך לידי סניגור הנאשם, או מסירתו במשרד הסניגור לידי פקידו, וכן משלוח מכתב רשום עם אישור מסירה לפי מען משרדו, כמוה כהמצאה לנאשם, זולת אם הודיע הסניגור לבית המשפט, תוך חמישה ימים, כי אין ביכולתו להביא את המסמך לידיעת הנאשם."

בבע"ח 39800-01-21 משה אהרון נגד מדינת ישראל לפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל 26.1.21 מחוזי מרכז, קבע כבוד השופט דרואן בנסיבות דומות כי ישנן ראיות לכאורה לכך שנאשם ידע על הפסילה לאור סעיף 237(ב) לחסד"פ.

בין היתר נכתב ע"י כבוד השופט דרואן כך ביחס להמצאות עורך דין ללא הנאשם בעת מתן גזר הדין:

"ונימוק אחרון, רב משקל, היא החזקה הקבועה בסעיף 237(ב) לחסד"פ, לפיה בהמצאה לעו"ד כמוה כהמצאה לנאשם."

על החלטה זו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון אשר דחה את הבקשה ללא דיון. בש"פ 890/21 משה אהרון נ' מדינת ישראל כבוד השופט מ' מזוז (10.2.2021)

בעפ"ת (ב"ש) 49524-06-16 מדינת ישראל נ' שריף אבו עראר 29.9.16 מאת כבוד השופט גד גדעון, דן בית המשפט המחוזי במקרה בו נכח עו"ד מטעם הנאשם בעת מתן גזר הדין.

בערכאה הדיונית, בית המשפט לתעבורה בבאר שבע, כבוד השופט אלון אופיר, הרשיע נאשם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

שם טען הנאשם שלא ידע על פסק הדין הפוסל למרות שעורך דינו נכח בדיון ולא ידע על כך שבית

המשפט קבע שמועד הפסילה יחל ללא הפקדת רישיון נהיגה.

בערעור שהתקיים בבית המשפט המחוזי נדחתה הטענה של הנאשם וההרשעה נשארה על כנה.

אביא את הדברים בערעור במלואם מפסק הדין שכן הם מנתחים את המצב המשפטי באופן בהיר וברור:

מתוך עפ"ת (ב"ש) 49524-06-16 מדינת ישראל נ' שריף אבו עראר 29.9.16 מאת כבוד השופט גד גדעון:

"סבורני כי אין להתערב בהכרעת הדין, וכי נכון להותיר את הרשעת המערער על כנה.

סבורני, כי הודעת דבר פסילה לסנגורו של נאשם, המתייצב לדין על דעתו, וגם במקומו, אכן מקימה חזקה של הודעה לנאשם, לעניין הוראת סעיף 67 לפקודה, דהיינו, נכון יהיה לראות את ההודעה לסנגור כהודעה לנאשם עצמו, אלא אם הוכיח, כי ההודעה לא נמסרה לו, מחמת סיבה שאינה תלויה בו. סבורני, כי לשונה של הוראת סעיף 67 לפקודה מתיישבת עם הפרשנות האמורה, שכן, בהיות עורך הדין שלוחו של הנאשם לצורך דיון בהעדרו - מחזה שגרתי למדי בבית המשפט לתעבורה - הרי אך טבעי וסביר יהיה, לראות כל מידע אשר נמסר לעורך הדין, כאילו נמסר לנאשם עצמו. פרשנותו של בימ"ש קמא מותרת כמובן לנאשם פתח להוכיח, כי דבר פסילת רשיונו לא הגיעה לידיעתו בפועל, מחמת רשלנות של הסנגור, מחמת תקלה אחרת בתקשורת בינו ובין עורך הדין וכד', אך טענה שכזו, הינה כמובן טענת הגנה, שהנטל להוכיחה, רובץ על הנאשם עצמו. בית המשפט קמא פנה להוראת סעיף 239ב' לחוק סדר הדין הפלילי, היוצר חזקה בדבר הודעה לנאשם על דבר הפסילה, מקום שנשלחה הודעה בדואר רשום, כאשר לצורך סתירת החזקה מוטל על הנאשם נטל להוכיח, כי לא קיבל את ההודעה מנסיבות שאינן תלויות בו. בית המשפט קמא ציין, כי הוראה זו מדגימה הכרת המחוקק במצב של ידיעה קונסטרוקטיבית של נאשם על דבר הפסילה, כמפורט לעיל, וקבע כי כאשר ניתנת הודעה על פסילה בנוכחות הסנגור "... המדובר ברף גבוה יותר של מסירת ההודעה לנאשם". גם קביעתו זו של בית המשפט קמא נכונה לסברתי, ואף מתחייבת, נוכח תכלית ההוראות הרלוונטיות, ונראה כי פרשנות אחרת תיצור אבסורד של ממש, כאשר ההנחה בדבר תקינות פעולת הדואר, תיראה כבעלת נפקות גבוהה מן ההנחה בדבר התנהלות סבירה של סנגור.

אוסף, כי דעתי כדעת בית המשפט קמא, לפיה, כאשר שולח נאשם את עורך דינו להתייצב במקומו, באולם בית המשפט, לצורך קבלת גזר דין, הרי שמוטלת עליו חובה לפעול לדעת את תוכנו. הימנעות נאשם מלפעול כאמור, עולה כדי עצימת עיניים של ממש, אשר אין לקבלה.

בענייננו, המערער לא הרים את הנטל להוכיח, כי דבר הפסילה לא הודע לו ע"י

סנגורו, על אף שהסנגור נפגש עמו לאחר מתן גזר הדין, ואף מסר לו שובר תשלום. יודגש, כי התנהגותו של הסנגור, על פי טענתו זו של המערער, עולה כדי התרשלות של ממש, חורגת מן הסביר ומן המקובל, ואין ספק כי מצריכה הוכחה בראיות של ממש. בעניינו, ברי כי אין די בדברי המערער לבדם להוכיח את הטענה, וכי הימנעותו מהעדת סנגורו, פועלת לחובתו במישור הראייתי, ומדברת בעד עצמה.

נוכח האמור, איני רואה מקום להתערב בהכרעת הדין.

(אציין כי בתחילה בתיק הנזכר לעיל של **שריף אבו עראר** הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון על פסק הדין **רע"פ 8449/16**. לאחר מכן הסניגור חזר בו מהבקשה והערעור נמחק).

לכן, מאחר והמבקש היה מיוצג ע"י עורך דין (שהוא אותו עורך הדין שהגיש את הבקשה), הרי שחזקה שהמבקש ידע על הפסילה ולכן טענתו שלא ידע על הפסילה אינה יכולה להתקבל.

עוד אציין, כי במקרה זה, ייתכן וב"כ המבקש **נמצא בניגוד עניינים**, לאור העובדה שמשרדו הוא זה שייצג את המבקש בדיון בו נפסל והוא זה שהיה צריך להודיע למבקש על הפסילה.

כאמור, בבקשה לביטול פסק דין לא עלתה כל טענה על כך שדבר הפסילה לא הודע למבקש על ידי בא כוחו שייצג אותו גם שם וגם כאן.

לכן, אני קובע כי אין חשש לעיוות דין והסיכוי להוכיח את הטענה שלא ידע על הפסילה אינה ממשית.

לעניין טענת השגגה.

לו הייתי משתכנע שאכן היה מדובר בשגגה, הייתי שוקל להיתער לבקשה. אולם אין כך פני הדברים.

א: לבקשה צורף ייפוי כח שנחתם בתאריך 21.12.24. אם היה המבקש ופנה למשרד עורכי הדין לפני כן, ייפוי הכח היה צריך להיות נושא תאריך מוקדם למועד הדיון בבית המשפט בו נשפט בהעדר, דהיינו - לפני 29.9.24.

ב: לא צורפה קבלה על תשלום שכר טרחה עבור תיק זה טרם מועד הדיון שהתקיים בתאריך 29.9.24.

ג: לא צורף אף מסמך המלמד על כך שהמבקש פנה למשרד עורכי הדין בטרם הדיון.

ד: גם אם המבקש פנה למשרד עורכי הדין, הרי שהוא ידע על מועד הדיון בתאריך 29.9.24. גם אם בא כוחו לא התייצב לדיון, הרי שהנאשם עצמו ידע על הדיון ולא התייצב אליו. ברור גם כי אם המבקש היה משוחח עם בא כוחו לפני הדיון אליו זומן, התקלה הנטענת הייתה מתגלה.

ה: הבקשה לביטול פסק דין הוגשה כמעט 3 חודשים לאחר הדיון. לו המבקש היה פונה למשרד עורכי הדין טרם הדיון, כאשר הוא מואשם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, חזקה שהיה מתקשר לברר מה ארע בדיון אליו לא התייצב. חלפו כמעט 3 חודשים ללא כל בירור או טלפון מצידו. דבר זה אינו הגיוני ואינו מתקבל.

ביהמ"ש העליון התייחס לסוגיה של עצימת עיניים ידיעה על פסילה על תנאי במקרה של נאשם שלא היה מיוצג שידע שמתנהל כנגדו הליך אך לא ידע על תוצאות ההליך בע"פ 73/81 מדינת ישראל נ' אילן זלכה, פ"ד לה (4) 832: בקבעו:

"חזקה על נאשם אשר לא הופיע, כי יתעניין בדיעבד במה שקרה במשפטו, על-ידי פניה למזכירות בית המשפט, שאינה גוזלת הרבה מזמנו. על-כן, אף אם לא הייתה לנאשם ידיעה ממשית על הפסילה על-תנאי, ידיעה 'קונסטרוקטיבית' הייתה לו מכל מקום." (שם עמ' 834)

עניין זה נכון בשינויים המחוייבים לגבי בדיקת תוצאת ההליך אליו לא התייצב הנאשם.

לכן, מכל הסיבות המפורטות לעיל, אין בידי לקבל את טענת ה"טעות המשרדית".

מקבילית הכוחות ביחס שבין עיוות הדין לסיבה לאי התייצבות.

ככל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, במקרה זה לא הוכח כל חשש ממשי לעיוות דין והטענה לאי קבלת ההזמנה לדיון אינה חזקה.

כל טיעוני ב"כ המבקש התייחסו לזכותו החוקתית של המבקש להיות נוכח, אך לא נטענה כל טענה המלמדת כי הלכה למעשה ישנו חשש ממשי לעיוות דין. לא לגבי הכרעת הדין ולא לגבי גזר הדין.

לכן המבקש אינו עומד בתנאים לקבלת הבקשה.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

"לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' טבת תשפ"ה, 08 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.